

ATT SLÄPPA UT TRYCKET

Tack, broder Ruddell! Jag är så glad att veta, att jag har en son i Evangeliet. [En broder säger någonting. — Utg.] Ja. Nåväl, fint! Det är bra. Ja, jag sätter verkligen värde på broder Ruddell. Och jag — jag tror, att Paulus en gång hade en son, som hette Timoteus. Han kallade honom sin son i Evangeliet.

² Och jag är inte säker, om inte det här är före detta Flossy Ford? [Syster Flossy säger "Ja." — Utg.] Oj, oj, oj! Flossy, jag. . . Det är länge sedan. Ja, det är det. Jag kommer ihåg, då jag var pojke, hennes bror, Lloyd, och jag brukade springa omkring tillsammans. Och hon brukade baka stora kakor, vet Ni, och vi kom dit upp och åt, tills vi nästan blev sjuka av det.

³ Jag kommer ihåg en gång, då de bad mig komma upp, Lloyd gjorde det. Och vi. . . Flossy hade bakat. Hon var bara barn då. Hon hade bakat en stor kaka och — och vi bara åt, tills vi inte kunde äta mer. Jag tänkte: "Nu ska jag stanna hela natten hos Lloyd." Det höll liksom på att bli mörkt, vet Ni, och jag förstod, att jag bara måste gå hem. Och så satte jag iväg och sprang nedför vägen och dödsförskräckt försökte jag komma hem.

⁴ Och jag — jag minns hennes far. Din mor lever än, antar jag. Nåväl, det är bra. Och det är en massa vatten, som har runnit utför den där floden sedan dess. Ja. Här är vi nu, bägge två medelålders människor, farföräldrar. Nåja, men det finns ett Land, där vi aldrig kommer att bli gamla. Förstår Ni? Jag är så glad för att veta, Flossy, att Du söker efter det Landet, och säker på att Du kommer att finna Det.

⁵ Och Jim, hur mår Jim? Är han. . . Ja, jag kommer ihåg det. Jim, det är hennes man. Och jag minns honom väl. Och jag kände några av barnen. Vi, jag hade liksom gått ut på fältet vid den tiden, då de gifte sig och deras barn växte upp. Och vi kom liksom ifrån varandra, Ni vet.

⁶ Jag träffar broder Lloyd någon gång emellanåt, hojtar åt honom nere på gatan. De har lagat många mål mat åt mig. Och jag har. . . Som en riktig bror och syster.

⁷ Nu är jag så glad för att se, att broder Ruddells första framstöt var här på den här platsen, att förvandla, börja med att förvandla ett motell till Herrens hus. Det är mycket fint.

⁸ Och naturligtvis, vet Ni, om man ibland kan förutse någonting, Ni vet, och — och då gör det det bättre. Så vi kunde förutse, att det fanns någonting i den här pojken. Och han var blyg. Hans far och jag brukade arbeta tillsammans

där för åratals sedan. Och jag visste, att hans far var en upp-och-sätt-igång-are och gåpåare, så varför skulle inte det där finnas i pojken? Jag vet, att han hade en älsklig mor. Så han hade gott påbrå, så det måste finnas någonting gott bakom honom, ser Ni. Och denna längtan i hans hjärta efter att få tjäna Herren! Då djupet ropar till Djupet, måste det finnas ett Djup, som kan svara på det ropet. Och jag är så glad att få se broder Ruddell fortsätta.

⁹ Den här härliga skaran av människor här uppe! Och det är en stor förmån för mig, ikväll, att få komma hit upp och att få tala till den här skaran heliga, som vistas här. Vi är inte. . . Det här är inte vår hemort, som Ni vet. Vi är pilgrimer. Det är vi. Vi är inte hemma.

¹⁰ Jag kommer ihåg, syster Ruddell, hur Du kom tillsammans med honom och satt där. Och han höll sitt huvud böjt. Och Ni hade en hel del självsäkerhet. Det hade de förvisso. Hon trodde, att han skulle — han skulle predika Evangeliet. Och så med en sådan god hustru och en far och mor, och allesammans bad de för honom, måste någonting ske, broder Ruddell. Så här är det. Och jag ber, broder Ruddell, att det här bara ska bli en — en ansats för Dig, där Du hoppar till de högsta höjderna, till Evangeliets ära.

¹¹ Jag vet, att broder och syster Ruddell, Max där, skulle känna sig lyckliga över det ikväll. Hur skulle jag inte tycka om att se Billy Paul stå i predikstolen! Och jag hoppas att få leva för att en dag få se Joseph stå i predikstolen. Och det där är väldigt fint.

¹² Vår strävan och möda, som vi har då, då vi uppfostrar ungdomarna genom tonåren osv., det där får oss att känna oss bra sedan. Se tillbaka och se det gråa i Din fars hår osv. Kom ihåg, en del av Dina — en del av Dina felsteg satte dem där. Och det — det där är riktigt.

¹³ Nåväl, det är gott att vara här. Och jag är bara litet grand hes. Jag har predikat. Broder Gene Goad och jag tog en liten tur igår och for ner. Och fisken nappade. Och — och så hade vi det trevligt, kom in sent. Och vi kom liksom ut på vattnet och det var litet grand kallt, men jag litar på, att Ni står ut med mig.

¹⁴ Nu gör vi oss i ordning för att fara på sommarkampanj, en kampanj på omkring nittio dagar. Väntar oss att vara tillbaka igen sista augusti, första september. Och vi åker över nu. Den här — den här veckan börjar jag i Green Bay i Michigan, kommer tillbaka till Chicago för söndag eftermiddag på högskolan, på en konferens. Jag kommer att tala vid Christian Business Mens första konferens i Green Bay i Wisconsin. Och sedan därifrån till Chicago. Och så på måndag är jag i Chicago på ett — en möteskonferens, ett missionsmöte för broder Joseph Boze. Och sedan tillbaka hem, för att fara upp till södern, Southern Pines,

North Carolina och ner till South Carolina. Sedan över till Cow Palace i South Gate, Los Angeles. Fick drygt fyrtio Oneness-församlingar att sponsra de där mötena. Första gången Oneness någonsin har sponsrat mina möten.

¹⁵ Sedan därifrån vidare — vidare upp, California genom Oregon, vidare in i Kanada. Och därifrån in i Anchorage i Alaska. Och sedan tillbaka igen till hösten, då broder Joseph Boze far till Kenya, Tanganyika, Urban i Afrika, Sydafrika, för att förbereda mötesserier senare på hösten.

¹⁶ Att nu säga, att jag har ledning att fara till någon av de här platserna, det gör jag inte. Men jag känner, att jag bör så säd någonstans, göra vad jag kan för Riket.

¹⁷ Och låt oss nu bara böja våra huvuden igen och be igen! Inte för att vi inte har fått förbön, men jag skulle bara vilja be Herren att hjälpa mig här nu, det skulle förse oss med några Ord åt Er.

¹⁸ Vår himmelske Fader, vi nalkas nu Din nådatron i Herrens Jesu Namn, som har gett oss tillåtelse och bjudit oss att komma, så skulle vi få det, som vi ber om, då vi närmar oss. Nu skulle vi inte alls vilja be om att få stå i Din domstol. Utan vi vill stå vid Nådstolen, så att vi kan få barmhärtighet, då vi bekänner, att vi har fel. Och det finns ingen sundhet i oss. Men vi lägger fram oss själva, Herre. Ingenting vi kan erbjuda, bara vår Herres Jesu bön och budet, att Han sa så här: "Den, som hör mina Ord och tror på Honom, som sände mig, har Evigt Liv och ska inte komma i Domen, utan har övergått från döden till Livet." Vi tror på det där. Han sa till oss att komma, be om vad som helst i Hans Namn, det skulle bli oss givet. Vi tror på det där.

¹⁹ På vår tros grund kommer vi och ber, att Du ska välsigna den här församlingen och vår käre broder, broder Ruddell och hans familj och alla familjerna, som är representerade här.

²⁰ Då jag såg ut och såg fru Morris här ikväll och tänkte på de dagar, som har gått. Och Gud, som jag har sagt till henne, massor av vatten har flutit nedför floden och många faror, slit och snaror. Du har redan fört oss igenom dem, Herre, och vår förtröstan står till Dig, att vi kommer till vägens slut i Dig.

²¹ Välsigna den här platsen! Placera Ditt Namn här inne, Herre, och ge dem det allra bästa, som är givet åt den här platsen! Må det onda, liksom en broder bad här ikväll, den här unge mannen, bad att Du skulle undanröja alla hinder. Ge oss det, Herre! Besvara hans bön!

²² Hela de sjuka, som är ibland oss! Ge själens frälsning åt dem, som hungrar och törstar efter rättfärdighet! Och nu, Herre, helga Din onyttige tjänares röst och — och ansträngning! Och välsigna Ditt Ord och må det inte återvända fåfängt! Utan vara, må det vara så, att Det kommer att utföra

det, som Det är avsett till! Må Den Helige Ande ta det, som hör Gud till, ikväll och uppmuntra våra hjärtan, från den störste till den minste! I Jesu Kristi Namn ber vi om det. Amen.

²³ Nu i förmiddags predikade jag länge. Och jag tänkte inte på att predika. Jag höll bara liksom en söndagsskole-lektion. En dag undervisade jag i sex timmar. Det ska inte bli så illa ikväll, det är jag säker på.

²⁴ Men jag har bara en liten text här, så att jag skulle vlija läsa några Skriftställen, för jag vet, att Hans Ord inte kommer att svika. Mina kan. Mina kan göra det. Och jag ska försöka hålla mitt ord precis intill Hans och ta Hans Ord, ta mina ord och bygga ett sammanhang runt Hans Ord, som vi använder som text.

²⁵ Jag vill läsa från två ställen ikväll. Jag vill läsa i Ordspråksboken, i 18:e kapitlet och den 10:e versen, det ena stället. Och ett ställe till vill jag läsa, Jesaja 32:2. Nu i Ordspråksboken 18:10.

HERRENS namn är ett starkt torn, de rättfärdiga springer in i det och är i säkerhet.

²⁶ Och i Jesajas bok, 32:a kapitlet, 1:a och 2:a versarna.

Se, en konung ska regera i rättfärdighet, en furste ska härska i rättvisa.

Och en man ska vara som en tillflykt från vinden och ett skydd mot ovädret, som vattenfloder på ett torrt ställe, som en stor klippas skugga i ett törstigt land.

²⁷ Och från en text nu, jag vill använda det här som en text, låt. . . *Att släppa ut trycket.* Det där är en ovanlig text: "Att släppa ut tryck." Jag valde det här för att innan jag kommer till ett möte, försöker jag alltid att be och försöker söka Herren. Inte att stå framför vilken församling som helst, liten eller stor, en till en miljon, det skulle vara att stå där, inte för att bli sedd eller hörd utan för att göra någonting för att förhärliga min Herre, därför, då jag ser människornas behov.

²⁸ Och jag skulle inte komma hit för att bli hörd, för jag är inte mycket att lyssna på, dålig röst, en icke utbildad man. Och håller mig aldrig till min text, hoppar hit och dit, från 1 Mosebok till Uppenbarelseboken. Och jag är — jag är inte en — en — en värtalig talare, men jag älskar verkligen Herren. Och jag — jag kan inte älska Kristus, förrän jag först älskar Hans folk. Förstår Ni? Jag måste älska Hans folk. Så om jag älskar Hans folk, då älskar jag Honom.

²⁹ Och så vill jag vara liksom Han var. Jag vill göra mina mål till samma mål, som Han hade, och det var att alltid försöka göra gott, att hjälpa någon.

³⁰ Och då jag ser den här tiden, som vi lever i, och vet att den här församlingen här har en fin pastor. . .

³¹ Nu säger jag inte det där för att smickra, jag säger det från mitt hjärta. Om jag sa någonting annat, skulle jag — skulle jag vara en hycklare. Och jag — jag tror, att den här församlingen har en pastor, som skulle stå för Sanningen, oavsett vad som kom eller gick. Jag tror det. Det är det förtroende jag har för min — min son. Och jag — jag tror på det där. Och jag. . . Och han är så orädd, som man bara kan vara. Och man. . . Jag tror, att han är en hedervärd, helig man, sänd av Gud med ett ämbete för den här yttersta tiden. Och han predikar samma del av Ordet, som jag predikar, dvs. från 1 Mosebok till Uppenbarelseboken, precis liksom Det är skrivet. Och jag tycker om det där. Inget kompromissande, står bara fast vid Ordet, och jag tycker om det där.

³² Men så tänkte jag, med en sådan man, för mig att gå upp i hans predikstol, ännu en ung man, vad skulle jag kunna säga, som skulle hjälpa hans församling? För det var ju därför han ville, att jag skulle komma upp. Han är herde och han vakar över sina får. Och han skulle kanske nu tänka på att liksom ändra sig litet, så han kunde bli någonting, som hjälper hans folk. Och han är intresserad av Er. Han är intresserad av Er välfärd. Dag och natt, han kommer att gå när som helst, vart som helst, hjälpa till med vad som helst, som han kan. Nåväl, det är — det är en verklig Guds tjänare.

³³ Och, som han sa, han sa, att han plågade mig eller besvärade mig eller trakasserade mig eller någonting. Det gör han inte. Det där får mig att älska honom så mycket mer, då han håller på och frågar, för det där, det älskar jag, för att han har förtroende. Det visar, att han inte skulle ta fram mig inför sina får, om jag tänkte, att jag skulle göra dem illa. Näädå. Ingen herde skulle göra det. För han skulle tro, att jag skulle göra det, som var rätt. Och det är en. . . Han. . . Det är en stor förmån han ger mig, då han faktiskt ber mig komma. Och jag tycker om hans — hans mål, vilket är: "Håll på tills det sker!" Det är en — en trons man och jag tycker om det där.

³⁴ Så då tänkte jag: "Vad skulle jag tala om till den här församlingen?" Jag tänkte: "Nåja, de är troligen riktigt övade i allting, utan tvivel." Men det är ett tryck på människorna idag. Och det trycket har ingen gräns eller några samfundsgränser. Det har ingen åldersgräns. Det gör ingen skillnad på folk. Det är över ung och gammal, god och dålig. Det är över alla, trycket.

³⁵ Vi lever i en neurotisk tid, nervös spänning. Varenda en hastar *hit* och far *dit* och kommer ingenstans. Det är bara en sådan sorts tid. Och jag vet, att den här församlingen plågas av det, liksom man överallt plågas av det. Tabernaklet plågas av det, överallt, hela världen.

³⁶ Det är en tryckets tid. Skynda Dig, skynda Dig, skynda Dig, skynda Dig, raska på och vänta! Köra hundrafyrtiofem

kilometer i timmen och så komma hem för att äta kvällsmat och få vänta två timmar, tills den blir färdig. Det där är riktigt. Det är — det är en tid. Och i den där brådskan och farten sätter det en i en nervös spänning. Om hustrun säger någonting litet tvärtemot, vill man brusa upp, humör. Mannen säger någonting, då stampar man med foten och säger till honom att gå in i rummet. Förstår Ni? ”Nå nå, gubbe, nu vill jag inte prata med Dig. Gå dit ut!”

³⁷ ”Gumman, jag är så nervös.” Förstår Ni? Varför? Vad är det för fel? Förstår Ni?

³⁸ Allt det här tillsammans, det här trycket, som byggs upp, sedan är resultatet av det, att man gör någonting fel och uppför sig olämpligt. Det är riktigt. Det kommer nu att få de fattiga att uppföra sig så. Det kommer att få medelklassen att uppföra sig så. Det kommer att få de rika att uppföra sig så. Det kommer att få de vrånga att uppföra sig så. Det kommer att få de ganska goda att uppföra sig så. Och det kommer att få de goda att uppföra sig så. För det är ett tryck, ånga, som byggs upp. Man måste släppa ut det någonstans. Förstår Ni? Om man inte gör det, spränger man ångpannan.

³⁹ Nu finner vi det. Det byggs upp eftersom dagen går. Man talar med sin chef, om man arbetar: ”Å, *den-och-den!*” Och om man talar med barnet: ”Kom in hit!”

”Mamma, jag är . . .” Förstår Ni?

Var så god! Det byggs upp. Åååh! Oj, oj! Förstår Ni? Man känner sig som om man kommer att . . . Huvudet kommer att ramla av. Jag vet. Jag har det så, varenda dag, så jag — jag vet, vad det betyder. Det byggs upp. Jag var . . .

⁴⁰ Tänkte på det här här om kvällen. Jag var på ett visst sjukhus. Och vår pastor, jag trodde, att han var sjuk, men han hade bara slitit ut sig. Sprungit, sprungit, sprungit, sprungit, tills han bara blev utpumpad. Och en del av dem sa, ringde upp, de ringde på kontoret där nere, frågade om jag skulle ta hand om hans besök. Tja, jag hade hållit på med affärssysslor hela dagen och predikanter från olika ställen. Jag sa: ”Ja.” Nåväl, jag gick för att ta hand om hans besök.

⁴¹ Och jag for till ett visst sjukhus. Och de gav mig namnet på en kvinna och ett — ett nummer där hon var. Jag gick upp till det här rummet. Jag gick bort till damen. Och det var ungefär femton, tjugo minuter före besökstiden. Så jag gick bort och talade om för damen, att jag var predikant och skulle vilja träffa den och den kvinnan. Hon tittade mig i ansiktet. Och hon höll på att göra någonting. Hon vände sig om först och sa: ”Vad vill Ni?”

Jag sa: ”Jag skulle vilja veta, var *den-och-den* damen är på den här avdelningen.”

Hon sa: "Jag vet inte."

Jag sa: "Tja, jag fick ett nummer, en viss plats, och jag tänkte, att jag skulle fråga först."

Hon sa: "Jamen, om Ni har ett nummer, gå och titta där!"
"Tack!"

Jag gick dit ner och stannade vid dörren till avdelningen.
Jag sa: "Finns det en dam här inne, som heter Så-och-så?"

"Nej."

Nåväl, jag gick tillbaka och tittade på min lapp. Det var där det stod. Så jag gick tillbaka och damen stod där. Jag sa: "Det där var fel nummer."

"Vad sa Ni, att hon hette?" Jag sa det. Hon sa: "Hon är inte på den här våningen."

"Tack!" Jag sa: "Jag får väl gå en trappa upp då."

Så jag gick upp till nästa rum. Och jag gick till . . . Först var där en doktor, som satt vid bordet och satt där och kliade sig i huvudet. Jag sa: "God dag." Han bara tittade up, tittade ner.

Nåja, jag tänkte: "Det är bäst, att jag lämnar honom ifred."

Så jag gick vidare litet längre nedför raden och jag fann en dam vid bordet, en sjuksköterska. Jag sa: "Ursäkt!"

Hon sa: "Vad vill Ni?"

Och jag sa: "Finns det en dam här uppe, som heter så-och-så?"

Och hon sa: "Jag vet inte." Och jag sa . . . Hon sa . . .

Jag sa: "Det var meningen, att jag skulle ha rum nummer 321 eller 221." Och jag sa: "Jag gick till det rummet och det fanns ingen där. Och damen sa: 'Det finns ingen där nere, som heter så,' sa hon, 'så kanske det var en trappa upp.'"

Och hon sa: "Nå, varför går Ni inte till två . . . 321 då?"

Jag sa: "Tack!"

Jag gick ner till 321, jag . . . Rättare sagt tvåhundra-tjugo . . . 321. Jag sa: "Finns det en dam här, som heter Så-och-så?"

"Nej."

Det var en dam, som låg där, hon sa: "Hon var på andra sidan rummet, borta på — på den andra, trettioett."

Jag sa: "Tack, damen!"

Jag gick bort, jag sa: "Är damen Så-och-så här?"

"Nej. De flyttade ut henne. Hon är en trappa ner."

Jag tänkte: "Oj, oj!"

Jag gick tillbaka en trappa ner igen. Jag — jag . . . Och hon . . . De gav mig rumsnumret. Och jag gick en trappa ner

och jag tittade överallt. . . Jag var rädd för att gå till det där bordet igen. Så jag tittade överallt fram och tillbaka och försökte finna det där rumsnumret. Och jag — jag tittade och jag kunde inte hitta det.

De har små uppdelade flyglar och saker på det här sjukhuset. Så här kom den här doktorn gående ner med sitt stetoskop och sin väska i handen. Och jag har aldrig sett en man, som var fyra fot lång och fyra fot bred, men han stämde ganska precis in på det. . . Han gick fram där. Jag sa: "God afton, sir. Skulle Ni kunna säga mig, var rum nummer *så-och-så* är någonstans?"

Han sa: "Upp *den här* vägen och ut *den där* vägen."

Jag sa: "Tack för informationen!" Det där är sanningen. Han sa: "Upp *den här* vägen och ut *den där* vägen."

Och jag sa: "Tack!" Jag tänkte: "Jag har inte kommit någonstans än."

⁴² Jag tittade tillbaka och det var liksom en dam, som såg snäll ut, som stod vid bordet igen. Jag gick bort till henne och jag sa: "God afton!"

Hon sa: "God dag!"

⁴³ Jag sa: "Damen, jag är alldeles förvirrad." Och jag berättade min historia för henne. Jag sa: "Det finns en dam här någonstans, som ska opereras imorgon och hon är nära döden. Jag är predikant och vår pastor där uppe kunde inte göra sina besök och de gav mig det här numret."

Hon sa: "Ett ögonblick bara, broder Branham, jag ska ta reda på det." Hon. . .

"Nåväl, jag tackar — jag tackar Herren."

Hon la ner allting och gick dit bort och fick. . .

"Å," sa hon, "ja, broder Branham, hon är i rum *så-och-så*, till vänster om Dig, just där."

⁴⁴ Jag sa: "Tack så mycket!" Jag vände mig om och tittade.

⁴⁵ Jag tänkte: "Så ska det vara, då släpper man ut trycket." Varenda en. . . Det håller bara på att bli en neurotisk tidsålder. Alla är helt upptagna. Har inte tid alls. Och det där byggs upp till den grad, att det spränger saker. Det får folk att ha hårda känslor, då de snäser av dem och — och säger saker de inte menar att säga.

⁴⁶ Nu är alla skyldiga till det. Jag är skyldig. Ni är skyldiga allesammans. Vi, vi gör saker under tryck, som vi inte skulle göra annars, så det är en — det är ett övermått av tryck, som har byggts upp idag. Jag tror. . . Innan jag går vidare, ska jag kanske säga det här. Jag tror, att det är fienden, som kommer ner och trycker. Jag tror det är djävulen.

47 Och vi vet, att Herrens Tillkommelse är nära. Och Bibeln säger, att i den yttersta tiden: "Djävulen skulle gå omkring som ett rytande lejon." Och om han skulle kunna få en under tryck, så man skyndar sig, kör över någonting, kommer man att fatta beslut, som man inte skulle fatta, om man satte sig ner och tänkte över det.

48 För omkring tre år sedan var jag ute på en jakttur och jag hade en indiansk guide. Och jag — jag jagar riktigt fort. Det är bara, det där är bara jag, ser Ni, en av de där tryck-uppbyggarna.

49 Så jag — jag jagade tillsammans med indianen och jag hoppade av hästen. Och det fanns en del älg uppe på berget och jag började gå runt kröken. Den gamle indianen var omkring tio år äldre än jag. Han bara flämtade, där han kom bakom mig. Jag sa: "Kom bara, hövding! Kom bara!"

Han sa: "För fort! För fort!"

Jag tänkte: "Å, ja så!" Jag sa: "Kom igen och sätt igång!"

50 Han sa: "Det går för fort!" Jag saktade ner, växlade ner. "För fort!" Jag saktade till gångfart. "För fort!" Oj, oj!

Jag sa: "Hövding, älgen är där uppe!"

Han sa: "Han stanna där. Han vara född där."

Jag sa: "Jag antar, att det är riktigt."

"Han stanna där, han vara född där." Han sa: "Predikant jaga för fort, skrämma bort allt byte." Han sa: "Gör som indian! Gå till dem en gång, titta på dem nio gånger!"

51 Tja, jag undrar vilken växel jag skulle få lägga in för att komma ner dit. För jag var på språng uppför berget. Han sa: "Gå till dem en gång, titta sedan på dem nio gånger! Titta sig omkring överallt, nio gånger, innan han tar ett steg till!" Oj, oj! Men, ser Ni, han har inte bråttom. Jag tänkte på det där.

52 Och min kära gamla mor, som är i Härligheten ikväll, någon sa: "Varför bär Du inte en vit blomma idag, som betyder att Din mor är död?"

53 Jag sa: "Min mor är inte död. Min mor lever."

Och om jag då skulle bära en röd en och då skulle folk säga: "Jag trodde, att Din mor dog."

Så för att undvika att förvirra dem och bygga upp mera ånga, struntade jag i alltsammans. Förstår Ni? Hon är inte död. Hon sover. Hon är hos Kristus.

54 Och så den nervösa neurotiska tidsåldern, som vi lever i! Och som Ni vet, i allt det här har inte doktorerna svaret, för de plågas av det också. De har inte svaret. De vet inte, vad de ska göra.

Man säger: "Å, doktorn, jag — jag — jag håller nästan på att explodera. Jag vet inte, vad jag ska göra. Jag . . ."

”Jaha,” skulle han säga, ”Jag med. Nå, det finns ingenting man kan göra.” Han skulle ge en ett lugnande medel. Då det slutar att verka, är man mer nervös än man var från början. Liksom en drucken människa, som tar en extra drink för att komma över sin druckenhet. Förstår Ni? Så man — man kan inte göra det. Det finns inget svar. De har det inte.

⁵⁵ Men Gud har svaret. Det är det, vi vill ta, tala om, att ha svaret. Gud har svaret. Han är svaret. Kristus är svaret på vartenda problem vi har. Nu ska vi tala om Honom, nu.

⁵⁶ I Gamla Testamentet nu, fanns det en tid, då en människa kunde bygga upp trycket fordom, och det var då hon gjorde något fel. Om hon utgöt oskyldigt blod, ja, då var hon på flykt. För så snart som den där människan, som hon dräpte, eller det fel hon gjorde, den människan hon gjorde fel mot, en del av hennes släktingar skulle jaga henne tills de fann henne och där skulle man döda henne. ”Det var tand för tand och öga för öga.” Och, ser Ni, en människa hade ingenstans att stanna.

Om hon gjorde någonting oavsiktligt och folk naturligtvis inte ville tro på det, tja, då måste hon fly. För så snart som — som hon gjorde det där, då började den här mannens eller kvinnans släktingar, vilka det nu var, att jaga henne. Och då de fann henne: ”Det var tand för tand och öga för öga.” Det var så de levde.

⁵⁷ Och så kunde hon inte stanna någonstans. Hon var en rymling. Hon visste inte, vad hon skulle göra och hon var på flykt.

En riktig förebild till idag. Jag tror, att det är det, som orsakar så mycket tryck. Vi är på flykt. Det är det, som är felet med världen, att de vet, att de har fel. Vet att Herrens Tillkommelse är nära och trycket byggs upp. Och de är på flykt. Motell, spelhåla, lyx, synd, moraliskt förfall, vad som helst för att få luft. Lyssna på TV, smutsiga vitsar, vad som helst, få luft. De är på flykt. Någonting håller på att ske. De vet det och de dricker ihjäl sig med nöjen och allting annat, på flykt.

⁵⁸ De vet, att någonting håller på att ske. Världen talar om det. Vi vet, att någonting håller på att ske. Den här världen kan sprängas i luften innan det blir ljust. Varenda nation är under tryck. Varför?

⁵⁹ En gång var jag i Afrika och jag gav akt på ett får, som betade. Det var ett lamm, å, ett halv vuxet får. Och den lille kamraten åt mycket fridfullt och plötsligt blev han rastlös. Och han tog en tugga, han såg sig omkring. Han tog en tugga. Då var han lugn. Jag gav akt på honom. Han såg så lugn ut. Jag tänkte: ”Är det inte fridfullt där ute? Titta på den där lille kamraten!” Herden, som hade vaktat dem, hade gått tillbaka till fållan, infödd, färgad.

⁶⁰ Och jag gav akt på den här lille kamraten. Och efter en stund blev han nervös. Jag tänkte: ”Vad är det med den där lille

krabaten?” Jag tittade naturligtvis på honom genom en kikare. Och han blev så nervös. Han tittade *hitåt* och *ditåt*. Han började bräka. Han visste inte, vad han skulle göra. Jag tänkte: ”Vad gjorde den lille kamraten så upprörd helt plötsligt?”

⁶¹ Nu var han på ett litet betesfält. Men långt bort där bakom la jag märke till någonting, som reste sig upp och la sig ner igen, omkring en knapp kilometer från honom. Gömde sig väl i gräset, ett lejon, som smög sig fram. Och den där lille kamraten, någonting i honom byggdes upp till den grad, att han visste, att det fanns en fara någonstans. Han kunde inte se den. Men lejonet hade fått vittring på fåret och det måste skynda sig nu för att få tag på honom, innan herden fick tag i honom, fick honom ur vägen.

⁶² Så då, medan jag hade gett akt på honom, hade trycket byggts upp. Och på avstånd smög det här lejonet sig fram, riktigt försiktigt. Fastän fåret inte kunde se lejonet, var det bara någonting inuti honom, som sa honom, att fara var på färde.

⁶³ Det är så, det är idag, att det finns någonting inuti människorna, som låter dem veta, att någonting håller på att ske. Vi vet det. Den kristne vet det. Världen vet det. Drinkaren vet det. Spelaren vet det. Affärsmannen, regeringarna, FN, de vet alla, att någonting håller på att ske. Det har byggt upp ett tryck.

⁶⁴ Kvinnor, mödrar, bara den ena cigarretten efter den andra! Jag ser dem komma till skolan. De kör där genom vår gränd. Jag måste ge akt på mina barn och min hund. I ett område med 32 km i timmen, 112 km i timmen, kvinnor som tar sina barn till skolan. Cigarrett i handen, som hänger ut genom en dörr, bråkar på sina barn och dit ner och skriker med bromsarna då, rättare sagt hjulen, och gör däckavtryck på gatan. Och här kommer de tillbaka igen. Jag har sett någon neurotisk mors fartvind blåsa fyra eller fem barn rakt av vägen. Vart är hon på väg? Vad är det fråga om? Ett visst TV-program, som hon ville se, kanske var på gång.

⁶⁵ Men så där är det, tryck. Det är någonting, som orsakar det. De brukade inte göra så där. Någonting närmar sig. Död och förstörelse är på väg hit. Det är inte så långt borta. Någonting närmar sig.

⁶⁶ I Gamla Testamentet nu, såg Gud, att i en del av de här besvärigheterna, skedde det oavsiktligt. Så om man är oskyldig och inte skyldig, skapar Gud en utväg åt en.

⁶⁷ Om nu en människa dödade en människa, med flit bara, överlagt, var hon förlorad. Hon kunde inte komma till den här platsen. Men om hon gjorde det oavsiktligt, hon menade inte att göra det, då fanns det en fristad. En var Ramot i Gilead. Och fyra platser, tror jag, Josua utsåg de här fristäderna.

⁶⁸ Nu kunde människan komma till den här fristaden nu, om hon oavsiktligt gjorde någonting fel. Hon menade det inte.

Hon skulle komma till fristaden och gå till porten. Portvakten skulle fråga henne, varför hon kom, vad hon menade med att komma. Sedan prövades hennes fall. Och då hennes fall prövades vid porten och människan befanns oskyldig, hon hade inte gjort det med vilje, då togs människan in i staden, en fristad. Då kunde fienden inte få tag i henne.

Och om hon ljög och hade gjort fel och kom in i fristaden, hade hennes fiende, om hon än höll i altarets horn, privilegiet och rätten att släpa henne från det där altaret och döda henne, jajamensan, för att hon var skyldig, hade överlagt det och hon måste straffas.

⁶⁹ Nu var det någonting, som hörde ihop med det där. Naturligtvis skulle den där människan vara nervös, oj, oj, kanske ett dussin människor bakom en. Någonstans, varenda klippa, varenda höjd, varenda buske, fienden, någon stod färdig att ta henne. Hon var nervös. Och då hon sedan en gång kom in i staden, kunde hon släppa ut trycket. Hon var i säkerhet. Hon var all right, för det fanns en föreskriven plats iordningställd åt henne. Guds föreskrivna utväg för den oskyldiga människan, så hon inte skulle dödas utan kunde undantas från att dödas, för att hon hade gjort det oavsiktligt, om hon nu inte menade att göra det.

⁷⁰ Om hon nu menade att göra det, tja, då måste hon — hon måste stå ut med omständigheterna. Men det fanns ingen chans för henne, om hon gjorde det med vilje.

⁷¹ Och det finns två klasser av människor idag. Får jag säga det här? Det finns män och kvinnor i världen idag, broder Ruddell, som faktiskt inte vill göra de här sakerna, som de gör. Det finns män och kvinnor i världen idag, som inte vill synda. Jag tycker synd om dem. De vill inte göra någonting fel, men de gör det. De drivs till det. Nu finns det en plats för den person, som vill göra rätt. Det finns en plats, där man kan släppa ut det där trycket. Det är sant. Men det finns några, som inte bryr sig om det.

⁷² Här om dagen gav mig en broder Hickerson en passersedel från direktören för det federala fängelset i . . . I La Grange, Kentucky, att komma in, gå och fiska. Och jag träffade en färgad pojke där borta, från Louisville. Och han berättade för mig . . . Jag sa: "En intelligent man, som ser bra ut som Du, vad har Du här att göra?"

⁷³ Han sa: "Tja", sa han, "pastorn, så här var det." Han sa: "Det är ingen annans fel än mitt eget." Han sa: "Jag — jag — jag tillhörde en gång Herren." Han hette Bishop. Han sa: "De kallade mig 'Helige biskopen', för att jag tjänade Herren." Han sa: "Jag och min hustru, vi — vi har en liten flicka." Och han sa: "En gång kunde jag bara inte stå ut med det, så jag bara gick ut i världen, gick bort ifrån Herren." Han sa: "Jag hade en kristen

far och mor.” Och han sa: ”Jag tjänstgjorde i fyra år utomlands, i Korea.”, hur många strider han varit i, hedersomnämningen och saker. Han sa: ”Men det vi gjorde där ute var bara att gå på dans osv. Jag kom i fel sällskap.

⁷⁴ Och en dag kom två pojkar förbi och sa: ’Bishop, vi vill, att Du ska fara upp till Quaker Maid, vi behöver litet specierier. Vill Du köra oss dit upp?’”

Han sa: ”Min hustru hade just ropat på mig att äta middag. Och jag sa... Hon sa, ropade in mig dit och sa: ’Ålskling, följ inte med dem! Det finns ingenting gott i de där männen. Vi behöver komma bort från dem, komma tillbaka till församlingen igen.’”

Och han sa: ”Nåja,” sa han, ”Jag sa: ’Jag vill ogärna... Pojkarna vill ha specierier. Jag sa: ’Jag vill ogärna neka att köra dem.’ Ja, jag sa: ’Jag ska låta dem ta min bil.’”

Hon sa: ’Gör inte det! de kommer att slita den i stycken.’ Och hon sa: ’Kör dem dit upp och kom sedan tillbaka!’”

⁷⁵ Han sa: ”Jag körde dem dit upp och stannade på parkeringsplatsen.” Han sa: ”Jag satt där och väntade. Och helt plötsligt gick larmen och allting. Och här kom de här pojkarna, var och en med pistoler i händerna. Och jag stängde dörren. Jag sa: ’Ni kommer inte in här.’” Och en av dem slog till honom över huvudet och ryckte upp honom igen, kastade det här vapnet. Han sa: ”Ni tar inte mig.”

Kastade in vapnet och sa: ”Om Du inte vill ha ett hål genom Dig! Och vi kommer att kasta ut Dig här och ge oss iväg.”

⁷⁶ Han sa: ”Ni kan inte fara någonstans. Ni kommer att bli tagna. Säg till dem, Ni pojkar, att jag inte var med. Jag — jag menade inte det här. Jag — jag satt här. Jag är en oskyldig deltagare.” Och ungefär vid den tiden fick polisen tag i dem.

⁷⁷ De prövade fallet. Han sa: ”Först tyckte jag illa om åklagaren, för han sa...” Här är frågorna han ställde. ”Är det här Din bil?”

Han sa: ”Ja, sir, men jag...”

⁷⁸ Han sa: ”Svara på mina frågor!” Å, broder, djävulen har ett sätt att göra det på. Han sa: ”Svara på mina frågor!” Han sa: ”Är det här Din bil?”

Han sa: ”Ja, sir.”

”Är det där ditt registreringsnummer?”

”Ja, sir.”

Han sa: ”Var Du där uppe på den där parkeringsplatsen?”

Han sa: ”Ja, jag ska Sägä Er...”

Han sa: ”Svara på mina frågor!”

Han sa: ”Ja, sir.”

79 Han sa: "Där ser Ni." Och på indicier gav de honom tio år, dömde de andra pojkarna till livstid.

80 Han sa nu: "Ser Du, broder, jag kom bara i fel sällskap. Det är ingen annan än jag, som rår för det." Och det är riktigt. Nu har han tio år på sig att släppa ut trycket. Jag bad för honom. Broder Wood där och jag, vi satt ute på vattnet. Och tog pojken vid handen och bad för honom ute på vattnet, att Gud skulle låta honom bli villkorligt frigiven. Och jag ber fortfarande för honom, att Gud ska göra det.

81 Vad är det? Tryck, oskyldig, en oskyldig man. Den där mannen borde nu få en chans.

82 Om man nu vill göra rätt, är jag så glad ikväll, att få tala om för Er, att det finns en fristad. Det är Jesus Kristus. Om man inte vill göra fel, fienden är efter en, då finns det en fristad, och den fristaden är Jesus Kristus. Det finns en plats, dit man kan komma och släppa ut ångan. Men om man älskar att synda och man inte vill ha Gud, då kommer fienden att hinna upp en någonstans. Man har ingen... Man kan inte komma till Kristus, för det vill man inte.

83 Och då den här människan kommer till Kristus, den här fristaden... Då en människa kom in i Gamla Testamentet, måste hon, för det första, komma av egen fri vilja. Och det är så, man måste komma till Kristus.

84 En sak till, man måste vara nöjd medan man är där. Man... Man kan inte stå och hänga varenda dag och ropa: "Jag skulle vilja komma ut härifrån. Jag skulle vilja komma ut härifrån." De skulle kasta ut en. Man måste avsiktligt vilja stanna. Det måste vara så, att man vill stanna i den där staden.

85 Och då man kommer till Kristus, kan man inte se tillbaka på världen. Bibeln säger: "Den, som har satt sin hand till plogen och vänder sig om för att se tillbaka, är inte värdig att plöja." Det är nu där, som så många så kallade kristna begår sitt misstag. Ser Ni, de uppträder som om de ska plöja, men det första lilla ting, som kommer på, blir de rasande för.

86 Här om dagen fick jag en upplevelse av det där, som Ni alla vet. Och jag tackar Er för Era böner. Då jag jagar och fiskar och skjuter till måls osv. har jag alltid önskat mig en Weatherby Magnum-bössa. Nåväl, en del av mina vänner skulle ha köpt en åt mig. Jag känner folk, som bara jag hade nämnt det gladeligen skulle ha gjort det. Faktiskt ville två eller tre göra det. Men jag kunde inte se dem lägga så mycket pengar på en bössa, då jag känner missionärer, som inte har skor på sina fötter. Jag skulle inte kunna göra det. Och broder Wilson gav Billy Paul en liten .257 Roberts. Och en broder, en vän till mig, sa: "Broder Branham, Weatherby kan borra den där bössan, jag kan få det gjort billigt, om du låter mig göra det åt Dig." Nå, jag lät honom göra det.

⁸⁷ Kom tillbaka, satte i en patron i bössan och gick för att skjuta med den, och den exploderade i mina händer. Och pipan för nästan till femtio-yards-strecket, slutstycket långt iväg bakom mig. Och det var ett under, att det inte bara skar itu mig. Det var omkring fem eller sex tons tryck *så där* nära mig.

⁸⁸ Nåväl, doktorn sa: "Det enda jag vet, är att den gode Guden var där för att skydda Sin tjänare."

⁸⁹ Det jag nu tänker på, det är här det kommer. Om det där skulle ha varit en Weatherby Magnum från början! Vad var det för fel? Det fanns en svag punkt i bössan. Patronläget var för löst borrat. Det är det, som är fallet med oss i vår omvändelse, utrymmet för vårt huvud är för stort.

⁹⁰ Och — och om det där nu hade varit en Weatherby ända från början, ända från stålet, som göts för att göra pipan, skulle det ha borrats upp och blivit en Weatherby Magnum, då skulle den inte ha exploderat. Men för att man försökte bygga om den till någonting, som den inte verkligen var, så exploderade den.

Och varenda människa, som bekänner sig vara en kristen, som inte får den rätta starten från Pånyttfödelsen, kommer att komma underfund om samma sak, hon kommer att explodera någonstans. Det är för hårt tryck på det. Det kommer inte att tåla det. Hon kommer att finna sig söndersprängd någonstans.

⁹¹ Människor, som inte har blivit kallade till det, som försöker efterapa någons ämbete, kommer till slut att explodera. Man måste vara ordinerad av Gud.

Det måste vara Gud, inte någon handskakning, någon sentimental historia, utan det är att komma på Kristi utgjutna Blods grund och sin tro på vad Gud gjorde för en genom Jesus Kristus. I annat fall kommer man att explodera någonstans. Någon kommer att trampa en på tårna och så brusar man upp. Förstår Ni? Ser Ni, det är ett tryck, som byggs upp hela tiden och snart kommer det att explodera.

⁹² Människan måste vilja stanna i fristaden. Hon kan inte gå där inne och klaga. Hon måste vilja stanna där, inga klagomål på det! Utanför dör hon. Innanför är hon i säkerhet.

⁹³ Nåväl, jag vill säga en sak till människorna här, om Du inte är en kristen. Jag kom till den här Fristaden för omkring trettioett år sedan. Och, broder, jag har aldrig velat gå ut. Å, jag kom in i Kristus. Allting, som jag hade längtat efter, fanns *Här* inne. Jag vill inte gå ut. Jag ber dagligen: "Å, Gud, jag är så lycklig här. Låt mig bara stanna kvar." Jag vill aldrig fara härifrån och jag vet, att Han aldrig kommer att lämna mig. Jag vet, att Han aldrig kommer att lämna Dig. Och trycket blir hårt, om det blir det, då är Han vårt utlopp, så vi behöver inte — inte bekymra oss om det.

94 Om Du är alldeles uppumpad och inte vet, vart Du är på väg, vad som kommer att hända med Dig efter döden, och Du vet, att Du kommer att dö en gång, det måste Du. Det Du ska göra då, är att komma till Kristus, Fristaden, och släppa ut trycket. Slå Dig ner, en gång för alla.

95 Vad som än sker, är Kristus vår Fristad. Och då vi kommer till Honom, kan vi släppa ut trycket. Du kan sluta att bekymra Dig för: ”Nå, om jag dör, vad kommer att hända mig? Vad kommer att hända med hustrun? Vad kommer att hända med mannen? Vad kommer att hända med barnen?” Kom bara till Kristus och släpp ut trycket! Nej, Han gav oss allting. Allting är vårt genom Kristus, så släpp bara ut trycket på det enda sättet Du kan göra det!

96 Någon skulle kunna ge Dig en miljon dollars. Det skulle bygga upp ett tryck.

Du skulle kunna gå in i en församling och det skulle ändå bygga upp tryck. För metodisterna skulle tala om för Dig, att de har rätt: ”Och baptisterna har fel.” Och baptisterna säger: ”De har fel och vi har rätt.” Så det bygger bara upp mera tryck, för Du vet inte, var Du står.

97 Men om Du någonsin kommer till Kristus, kan Du släppa ut trycket, för då är det över alltsammans, slå Dig bara ner! Det är Guds föreskrivna säkerhetsplats, där Gud sa: ”Herrens Namn är ett mäktigt torn, de rättfärdiga springer in i Det och är i säkerhet.”

I sjukdomens tid, då sjukdom slår till och doktorn säger: ”Det finns ingenting mer, som jag kan göra åt det.”, bygg inte upp tryck då!

Släpp ut trycket! Ring Din pastor! Låt honom smörja dig med olja och be över Dig! ”Trons bön ska hjälpa den sjuke.” Släpp ut trycket! Förstår Du?

98 Han är vår Fristad. Medan man är i den här Fristaden, har man – man har rätt till vad som helst, som finns i Fristaden. Och Kristus är vår Fristad och allt man behöver finns i Honom. Amen.

I sjukdom, bygg inte upp tryck! Släpp ut tryck!

99 Man säger: ”Nja, jag – jag undrar, broder Branham.” Du ska inte undra, släpp bara ut trycket! Överlåt Din sak åt Gud och fortsätt som om det var över alltsammans! Bygg inte upp tryck! Det släpper ut trycket.

100 ”Nja,” säger man, ”jag är så bekymrad, broder Branham. Jag vet bara inte.”

Släpp ut trycket! Amen. I Fristaden har Han tagit våra bekymmer, så man – man behöver inte ha dem. ”Kasta Dina bekymmer på Honom, för Han bekymrar Sig om Dig.” Oroa Dig inte för Dina omsorger! Det är Hans sak.

¹⁰¹ Jag träffade en kvinna här för några år sedan i en tio-cents-butik. Hon var omkring sextio år gammal, såg ut som omkring trettio år gammal. Jag sa: "Hur klarar Du det, syster?"

¹⁰² Hon sa: "Broder Branham, jag har två söner, som är doktorer, som är äldre än Du är." Och så sannerligen, hon — hon såg inte ut att vara mer än trettio år gammal. Hon sa: "Så här är det. Då jag kom till Kristus, då jag var omkring tolv år gammal, satte jag mig ner och tänkte över det. Jag studerade andra religioner. Men då jag fann den sanna," sa hon, "kom jag till Kristus och tog min sak, min själ, mitt allt till Honom." Och hon sa: "Jag har aldrig haft någon oro sedan dess." Hon sa: "Han har nu lovat att ta hand om alla mina besvär." Och hon sa: "Om inte Han är stor nog för att göra det, vet jag, att jag inte är stor nog att göra det, så vad tjänar det till, att jag oroar mig för det?" Förstår Ni? Så ska det vara.

¹⁰³ Kristus lovade, att Han skulle ta alla Dina omsorger. "Kasta Dina omsorger på Honom!" Så vad oroar Du Dig för? Oron bygger upp tryck. Trycket spränger. Så kasta bara alla Dina omsorger på Honom och sluta oroa Dig! All right.

¹⁰⁴ "Tja," säger Du, "hur ska jag nu göra det?" Lita bara på Hans löfte! Han lovade, att Han skulle göra det, till och med i dödens stund, då dödsängeln kommer in i rummet. "Å, broder Branham, jag vet, att jag kommer att vara nervös." Nej, då. Du är i Fristaden. Nej, nej. Du vet, att Du kommer att dö. Du måste gå någonstans, så kom bara in i Fristaden och känn dig säker! Det är riktigt. Du är i säkerhet så länge Du är i Fristaden. Kom ihåg, Han dog för Dig. Han har omsorg om Dig. Han dog för dig.

¹⁰⁵ Låt oss nu ta en titt! Man säger: "Broder Branham, menar Du, att då dödsängeln knackar på dörren, kommer du ändå inte att bli uppjagad?" Nej, inte ett dugg. "Men, hur klarar Du det?" Kom till Fristaden. Det är alltsammans. "Jamen," säger man, "broder Branham . . ."

¹⁰⁶ Näja, vänta nu en minut! Låt oss ta Israel nere i Egypten! Det kom en tid, då Gud sa: "Jag ska sända dödsängeln genom landet och jag ska ta varenda en av familjens äldsta, ifall det inte finns blod på dörren." Den där underbara påsknatten.

¹⁰⁷ Här är nu Israel, ett löftets folk, som går till ett löftesland. Och de . . . Det är påsknatten. Dödsängeln är i landet. Och vi hör ett skrik komma nerifrån gatan. Vi tittar ut. Två stora svarta vingar fladdrar nedför gatan. Tror Du, att Israel blev alldeles uppjagade? Nej, sir.

¹⁰⁸ Döden var vid dörren. Den lille pojken tittade ut genom fönstret. Han är familjens äldsta. Han ser den där stora svarta ängeln. Han tittar och säger: "Pappa, älskar Du mig?"

"Visst, min son, älskar jag Dig."

”Nåväl, pappa, är inte jag Din förstfödde?”

”Jo, det är Du, min son.”

”Titta *där*, pappa! Den där ängeln tog den där lille pojken. Jag kände honom. Jag lekte med honom. Å, pappa, här kommer han mot huset.”

”Men, min son, titta på den där dörrposten!” Halleluja!

”Pappa, kommer han att få tag på mig?”

”Nänämensan, min son. Han kan inte få tag på Dig.”

”Varför?”

¹⁰⁹ ”Det är Hans löfte. ’Då jag ser Blodet, ska jag hoppa över Dig.’ Gå tillbaka och hämta Dina leksaker och börja leka, min son! Det är ingenting att oroa sig för. Vi är i Guds Fristad. Släpp ut ångan!”

¹¹⁰ Israel kunde luta sig tillbaka och läsa Bibeln, medan resten av dem skrek och byggde upp ånga, var Israel avkopplad. Varför? Döden precis vid dörren, vad var det för skillnad? Den kan inte skada dem.

¹¹¹ Så då döden kommer till vår dörr, ära vare Gud, så länge det Gud fordrar, Blodet, har placerats på min hjärtas dörrpost, vad gör det för skillnad? Den kan inte störa mig.

¹¹² Doktorn säger, att man kommer att dö imorgon, vad gör det för skillnad? Blodet är på dörrposten. Man måste ju dö ändå. Men om det här Blodet har strukits på, har jag en uppståndelse, som väntar. Amen.

¹¹³ Israel kunde vara lugn, inget ånguppybyggande för dem, för de visste, att dödsängeln inte kunde slå dem. De var under Blodet. Det var Guds föreskrivna väg.

¹¹⁴ Lagg nu märke till det! Man säger: ”Kan jag vara säker på det?” Här är vi nu, kristna. ”Kan jag vara säker på det?” Jag talade över det där förra söndagskvällen.

¹¹⁵ Israel var nu ett lovat förbundsfolk, Guds folk. De hade lovats ett land, som flöt av mjölk och honung. Så de — de hade aldrig sett det där landet. Inte en enda av dem hade någonsin varit där. Men de hade ett löfte om det. Förstår Ni? De hade aldrig varit där. De visste ingenting om landet men de hade blivit lovade det där landet. Och de kom ut ur sitt slaveri med hjälp av Guds hand genom Hans profet och vistades, bekände sig vara pilgrimer och främlingar och var på väg till ett land, som de aldrig hade sett, rättare sagt, ingen av dem hade någonsin sett det. Tänk på det!

Så de kom nära gränsen. Det fanns en stor krigare ibland dem, som hette Josua. *Josua tar . . .* Betyder ”Jehova Frälsare”. Och Josua gick över Jordan, in i löfteslandet och kom tillbaka med beviset på, att det var ett gott land. De hade en druvklase med sig, som det behövdes två män för att bära. Det var precis

exakt, vad Gud hade sagt, att det var. Det flöt av mjölk och honung. Det där borde ha fått varenda en av dem att fröjda sig. Varför? Josua hade med sig beviset på ett land, som ingen visste någonting om, vilket Gud hade lovat att ge dem. Förstår Ni? För de hade ett löfte om ett land och var på väg till det.

¹¹⁶ Nu var den mänskliga rasen en dag i en fälla och där kom Någon vid namn Jesus Kristus till jorden. *Jesus* betyder ”Jehova Frälsare”. Och Han gick ned till dödens Jordan. Gick över Jordan, i döden, och uppstod på Påskmorgonen med beviset på, att en människa kan leva, efter att hon dör. Halleluja! Döden är inte slutet. Jesus bevisade det, att en människa kan leva efter att hon dör.

¹¹⁷ Han stod framför dem och han sa, innan Han lämnade dem sa Han: ”I min Faders hus finns det många boningar. Om det inte vore så, skulle jag ha talat om det för Er. Och jag ska gå och bereda plats. Jag ska gå bort och ordna till en plats och komma tillbaka och ta emot Er, in i mig själv, så att där jag är, ska Ni också vara.” På Påskmorgonen, sedan . . .

Han dog, så att månen och stjärnorna skämdes för sig själva. Han dog, så att den romerske soldaten genomborrade Hans hjärta med en – med ett spjut och vatten och blod hade delat upp sig. Han var den dödaste av de döda. Han gick till graven, liksom vilken människa som helst gjorde. ”Hans själ gick till dödsriket.”, som Bibeln säger.

Men på Påskmorgonen kom Han tillbaka från döden, dödsriket och graven och sa: ” Jag är den, som var död, och jag lever för evigt och har nycklarna till döden och dödsriket. Jag är Människa.”

De sa: ”Han är en ande.”

Han sa: ”Ge mig en fisksmörgås!” Och han åt fisken och brödet.

¹¹⁸ Han var en Människa, som dog och gick till Landet och kom tillbaka med beviset på, att en människa kan leva efter döden. Vad har döden att göra med oss? Amen. Släpp ut trycket!

¹¹⁹ Inte bara det nu, utan Han gav oss ett löfte. Vad var det? Han gav oss underpanten på vårt arv. Han sa: ”För att nu bevisa det här för varenda troende. Nu vandrar Ni här nere i otro. Ni tror inte på Ordet. Ni vandrar i synd och det, som hör världen till. Men den, som tror på mig, har Evtigt Liv, ett Liv, som inte kan dö.”

¹²⁰ Lägg nu märke till, att då vi får Hans Ande, vi som en gång var döda i synd och överträdelse, ger Han oss Pånyttfödelse, nytt Liv. Vad gör Han? Han . . . Vi dör och begravs i Jesus. Vi uppstår i Anden, från de världsliga tingen till de himmelska tingen. Och ikväll ”Sitter vi tillsammans på himmelska platser i Kristus Jesus.”

¹²¹ Hur många kristna här inne älskar fortfarande världen? Om Du gör det, är du inte en kristen. Du är en kristendomens bekännare och inte ägare. För då en människa en gång smakar på Kristus, är hon död för det, som hör världen till, och hon har ingalunda någon lust att gå tillbaka in i det.

¹²² Vad åstadkommer det? "Det liv," sa Paulus, "som jag en gång levde, lever jag inte längre. Ändå lever jag, inte jag utan Kristus i mig." Varför? Han lät honom uppstå, från den här världsliga syndens låga nivå, upp till en plats, där vi själva kan se tillbaka och se, var vi kom ifrån. Glory! Se tillbaka och se, var vi en gång levde. Nu lever vi annorlunda. Vad är det? Det är förvisningen om, att vi är döda och våra liv är gömda i Kristus genom Gud och är beseglade av Den Helige Ande och upphöjda över de där sakerna. Då är vi levande, med samma bevis, som Han kom tillbaka med, för att bevisa det för oss.

¹²³ Landet är härligt och det här är handpenningen. Det här är underpanten på vår frälsning. Det är de första pengarna, som gör kontraktet gällande. Glory! Det gör Guds kontrakt gällande: "Den, som hör mina Ord, som tror på Honom, som sände mig, har Evtigt Liv och ska inte komma in i fördömsen utan har övergått från döden till Livet." Släpp ut trycket, broder! Jajamensan. Amen. Får Ni fatt i det? [Församlingen säger "Amen." – Utg.]

¹²⁴ Titta, liksom Elia, den där mäktige profeten, en förebild till Kristus. Elisa, förebilden till Församlingen, med en dubbel arvslott av Anden, som kom över profeten. Han gick till Jordan en dag. En förebild till den här tiden, den här regeringen och saker vi har nu, Ahab, Jesabel osv. Som Ni kommer ihåg, min Jesabel-predikan. Lägg märke till, då Elisa följde Elia, av en anledning! Amen. Vart tog han honom? Till Jordan, till Ramot-Gilead, upp till profetskolan och ner till Jordan. Det är den vägen Han tar Dig. Genom rättfärdiggörelse, helgelse och att dö ut, för att få Liv. Amen. Inte till ett samfund eller någon trosbekännelse. Utan till döden för Din ande, så att du kan bli född på nytt. Och Elisa . . .

¹²⁵ Elia slog på det där vattnet, gick över Jordan och Elisa följde honom. Och då Elisa vände tillbaka till landet igen, på andra sidan, kom han tillbaka med en dubbel arvslott.

Idag följer vi Jesus till Hans död, begravning och dop. . . Död, begravning och uppståndelse, rättare sagt, genom dopet. Vi tror på Honom. Vi dör bort ifrån det, som hör världen till, bekänner att vi ingenting är, döpta i Hans Namn, begravna med Honom i dopet, uppståndna med Honom i uppståndelsen. Våra andar lever ovanför det, som hör världen till. Då är vi i Kristus. Nu har vi en arvslott.

¹²⁶ Då vi kommer tillbaka från andra sidan av Jordans dödsgräns, kommer vi att få en arvslott till. De kroppar vi nu

har, med andar som vi har, har underpanten, Den Helige Ande som inte kan dö, för Den är en del av Gud. Och kropparna som vi lever i . . . ”Den, som äter mitt kött och dricker mitt Blod, har Evgigt Liv och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen.” Amen. Släpp ut ångan!

127 Vad gör det för skillnad, om atombomber eller vad som helst träffar oss? Låt dem göra vadhelst . . . [Blankt ställe på bandet. — Utg.] . . . om detta enda, att vi har Evgigt Liv genom Jesus Kristus, vår Herre. Så vad bryr vi oss om vad världen har att säga? Vad bryr vi oss om trycket? Gör ingen skillnad för oss. Varför? För att vi kan släppa ut ångan.

[Blankt ställe på bandet. — Utg.]

Komma där nådens dagdroppar är klara,
Skiner omkring oss om dagen och . . . [Blankt
ställe på bandet. — Utg.]

Jesus, världens Ljus.

128 Med våra huvuden böjda nu, låt oss räcka upp våra händer!

Vi ska vandra i Ljuset, det vackra Ljuset,
Komma där nådens dagdroppar är klara.
Skiner omkring oss om dagen och om natten,
Jesus, världens Ljus.

129 Vår himmelske Fader, Satan har förlorat striden. Var bara tålmodig! Bygg inte upp ångan! Jag står här och predikar om ”att släppa ut ångan”, och så trodde Satan, att han skulle kunna köra mig ur predikstolen, få ut mig ur den här inbjudan till altaret. Nej, Herre. I mitt hjärta var det någonting, som brann och sa: ”Det finns någon här. Det finns någon, som jagar efter den där Klippan.” Vi tackar Dig, Fader, för segern. Då den där sista personen gick till altaret, kom lamporna på. Han såg, att han hade förlorat, så han kunde lika så gott ge upp striden.

130 Här står ikväll nådens nummer, fem dyrbara själar. Fem: J-e-s-u-s, t-r-o, nåd, n-å-d. Å, Gud, Du är Gud. Du misslyckas aldrig. Du har alltid rätt.

131 Jag ser, här jag står på sidan här, syster Wilsons dotter. Jag kan minnas den där lilla flickan. Jag minns, då Du kallade henne. Jag kommer ihåg kvällen på New Market, för långa år sedan. Där nere den kvällen, jag minns det, Herre.

132 Här står vid hennes sida en dam, som kommer ner från New York för att vistas hos oss.

133 Här står en ung man och en ung kvinna, just vid den här vändpunkten, då världen är där ute och håller på med alla slags omoraliska danser och hålligång. De har gått och jagat efter den där Klippan.

134 Vid änden av altaret står en ung man med händerna uppräckt, han — han vill finna Klippan. Jesus, Du är den

där Klippan. Och du sa så här: "Varhelst två eller tre är församlade i mitt Namn, ska jag vara mitt ibland dem." Så den där Klippan är precis här.

¹³⁵ Det kan se mycket underligt ut, Fader, mycket enkelt. Du gör saker så enkla, så vi inte ska ta fel. Men för att de reste sig från sina stolar och kom på inbjudan, därför försökte Satan hindra dem från att göra det, med varenda insats han kunde åstadkomma försökte han göra det, men han förlorade. Nu ska jag, som Din tjänare, lägga mina händer på dem och uttala Dina välsignelser. Och, Gud, må detta följa dem! För att de var ärliga och uppriktiga nog att följa Andens ledning, gör jag detsamma.

¹³⁶ Nu ber jag, att min systers själ aldrig ska förgås, att hennes hjärtas längtan efter Evigt Liv ska beviljas henne genom Jesu Kristi Namn.

¹³⁷ Jag lägger min hand på min syster och vet, att många prövningar har belägrat henne. Jag vet, att hon ber för sin käre pojke. Jag känner fadern, tårarna rann nedför hans kinder ikväll, då han bar fram det där lilla tiondet. Och i förmiddags, då vi bad och överlämnade pojken åt Herren Gud. Den här modern och fadern älskar barnet. Och, Gud, de vill ha en plats, där de bara kan släppa ut ångan och veta, att allting är all right. Fader, vi har överlämnat det åt Dig. Du kommer att bevilja det. Vi har ingen fruktan. Ge henne den där förvissningen just nu, Fader, ber jag igenom Jesu Namn.

¹³⁸ Och, Fader, den här unge mannen och unga kvinnan kom tillsammans, så jag lägger mina händer på dem. De har kommit för att släppa ut ångan. Ett ungt par som det här, vackra unga människor, vi vet, att de är ett riktigt lockbete för djävulen, om han bara kunde använda dem. Men de har blivit ryckta liksom en brand ur elden. De kommer för att de vill finna den där tillflykten. De vill komma till den där platsen, där de bara kan släppa ut ångan, släppa ut trycket, lugna sig inför Gud och veta, att Han är Gud. Jag ber, Fader, att Du ska ge dem den där välsignade förvissningen just nu. Må vartenda litet fjäll skrapas bort, just nu!

¹³⁹ Den här unge mannen här, Herre, som står med uppräckt händer, den där allra siste. Och så fort han steg upp och kom fram, kom lamporna på. Det där var antalet Du ville ha, det där var Din kallelse. "Alla, som Fadern har gett mig, kommer att komma." Det enda vi måste göra, är att hålla oss till Ordet där och de, som Fadern har bestämt till Livet, kommer att följa efter. Och nu kom han. Han vill finna den där klyftan, Herre, så han kan sätta sig ner och vila en liten stund. Jag ber, Gud, att Du ska leda honom till den klyftan just nu.

¹⁴⁰ Må varenda boja brytas! Må allting, vartenda motstånd, som har besvärat någon av de här, må det falla av dem just nu! Må det

där lilla, det lilla humöret, lilla vad-det-än-är, litet nyckfullhet, det där lilla bekympret, det där tvivlet, den där lilla skötesynden. Herre, som deras broder och din tjänare lägger jag mig ut för dem, där jag står mellan de levande och de döda. Gud, jag gör anspråk på deras själar. Jag gör anspråk på deras seger i lydnad för inbjudan till altaret. Och vi vet, att Satan försökte stoppa det. Men vi gör anspråk på dem. Jag gör det nu som Din tjänare. Och jag ger dem ikväll till Jesus Kristus som Hans nåds troféer, Den Helige Andes Närvaros troféer, Han som kallade dem under svåra omständigheter och förde dem till Klippan. Må de släppa ut trycket nu och veta, att Jesus sa, att: "Ingen kan komma, förrän jag har kallat honom. Och alla, som verkligen kommer, dem ger jag Evtigt Liv och låter dem uppstå på den yttersta dagen." Det är avgjort, Herre. Jag ger dem till Dig nu i Jesu Kristi Namn. Amen.

¹⁴¹ Gud välsigne Er, då Ni står här. Då Ni går tillbaka till Era stolar, gå och vet, att allting Ni önskade Er och varenda skötesynd och sak, som var fel, är under Blodet. Det är avslutat. Tror *Du* det? Tror *Du* det? Tror *Du* det, broder? Tror *Du* det, syster? Tror *Du* det? Då — då *ska* det inte bli, det *har blivit* gjort. Det är riktigt. Det är perfektum.

¹⁴² Gud välsigne Er, med det bästa i livet och Evtigt Liv, vilket Ni nu äger. Ni har klättrat in, ovanför synden. Synden är under Era fötter. Vad skulle det göra mig för gott, att stå här och säga någonting fel till Er? Jag skulle räknas som en bedragare vid vägens slut. Förstår Ni? Ni har fått Evtigt Liv, för att Ni trodde på Herren Jesus Kristus. Gå nu i frihet och lägg bort varenda synd och boja! Släpp ut trycket! Ni är kristna. Ni har lyfts ovanför synden. Ni har fått Er Eviga frälsnings underpant, för att Kristus har tagit emot Er.

¹⁴³ Sa Han nu inte: "Ingen människa kan komma till mig, såvida inte min Fader drar henne. Och alla, som kommer, ska jag ge Evtigt Liv och låta dem uppstå i den yttersta tiden."? [De fem vid altaret säger: "Amen." — Utg.] Då är det avgjort. Amen. Det är över, alltsammans. Gud välsigne Er nu och vare Er nådig!

Älskar Ni Honom, där ute? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.]

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas trä.

¹⁴⁴ Hur många känner, att trycket är alldeles borta? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.]

Jag har ankrat min själ i vilans hamn,
Jag ska inte segla på de vilda haven längre.
Stormen må svepa över det vilda stormiga
djupet,
Men i Jesus är jag i säkerhet för evigt.

¹⁴⁵ Liksom berättelsen om Charles Wesley, i sin fristad nere vid havsstranden en dag hade han en liten hydda. Han studerade. Herren ledde honom dit ner. Han studerade. Å, Gud manade på honom om en sång. Och han kunde inte — han kunde inte få någonting att börja med. Han skulle börja med någonting, då lämnade inspirationen honom. Så han tog en promenad nedför havsstranden och lyssnade på vågorna och tänkte, att han skulle kunna finna någon inspiration av vågornas kluckande. Helt plötsligt blåste en storm upp.

Ingenting sker av en slump. Allting är bestämt av Gud. Vad som än sker, kommer allting att samverka till det bästa.

¹⁴⁶ Och han började gå mot sin hydda. Då han gjorde det, började vindarna blåsa. Han tänkte: "Å, jag kommer att blåsa av stranden, innan jag kommer dit." Och han drog upp sin rock och började springa och någonting flög emot hans bröst. Han såg sig om och det var en liten sparv, som kom för att söka skydd. Han höll den bara mot sitt bröst, tills stormen var över och solen kom fram. Han satte den lille på sitt finger och han lät honom flyga bort. Och han flög bort och då träffade inspirationen honom.

Tidsåldrarnas Klippa, kluven för mig,
Låt mig gömma mig i Dig!

¹⁴⁷ Å, jag tycker om det där! Tidsåldrarnas Klippa, den där Klippan i ett törstigt land, ett Skydd i stormens tid. Förstår Ni? Klippa i ett törstigt land, göm mig Du! Göm mig, å Tidsåldrarnas Klippa, som klövs för mig! De stora inspirerade författarna till sånger osv., som vi tycker så mycket om idag!

Man säger: "Är de där sångerna inspirerade?"

¹⁴⁸ Jesus hänvisade till dem, då Han var här på jorden och sa: "Är det inte skrivet i Psaltaren, att David sa någonting *så-och-så*?" Visst är de inspirerade. Precis som att predika eller vad som helst annat, det är inspirerat.

¹⁴⁹ Jag är så glad, att jag har en Tillflykt. Någon annan tillflykt har jag inte. Ja.

Mitt hopp är byggt på inget annat
Än Jesu Blod och rättfärdighet.
Då allt omkring min själ ger vika,
Då är Han allt mitt hopp och stöd.
För på Kristus, den fasta Klippan, står jag,
All annan mark är sjunkande sand, vad det
än är.

¹⁵⁰ Gud välsigne Er! Er pastor nu, broder Ruddell. Ledsen att Satan släckte de där lamporna, men Gud fick segern ändå. Amen.

ATT SLÄPPA UT TRYCKET SWD62-0513E
(Letting Off The Pressure)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag kväll den 13 maj 1962 i Gospel Tabernacle, Jeffersonville, Indiana, U.S.A, har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org